

A walesi pártok*

(Bökversben bőr alá adható <i>hah-sajtó</i> injekció)	„Felség, tán mégsem ártana egypár valódi hír, a hír ravasz természete, hogymely sebre ír!”	és megfürd műsorok.”
Vérvád király, a gólkirály elvan taplón, kován: „Most látod”, úgymond, „mennyit ér a szürkeállomány!”	„Meglátom én”, s parancsot ad király: „Rablómesét!” „S kit kedvelünk, hű alfelünk, verj le még pár vesét!”	S Vérvád király, a gólkirály vágat fakó lován, s amerre tűz, mindenkit űz, mint örült ottomán.
„Nem kell ide ész, csak pár csenevész újságíró nyafog, hogya de fáj a néma száj, mit vaskezünk befog?”	Vérvád király, a gólkirály cselez és csúcsra tart, van nála (náluk) tör s kanál: „Szúrj, és kavard a szart!”	„Ha-ha, mi zúg? Mily éji had? Mi ez a záptojás? Felköltetem titkáromat, ő is paranoiás!”
„Felség, hű ajkunk zárva van, s fülünk is jobb, ha zúg, csiklandja hír bár számtalan, mind jól fészült s hazug.”	Mondjahameri a bár neve, hol csapnak este bált, Mondjahameriben Teri, az éteri élteti a királyt.	„Ha-ha, huhog, zokog, sivít, de én tudom, ki ő, fülembe zúgja átkait a kormányiszóvivő!”
	„Kinek mi jár, erély, irány, lelkendező sorok, s meglátja kend, lesz házirend	És dob döng, réz kong, húr vonít, nem adja egy alább, míg dalt szerez s táncot tanít Lord Botfűl és Faláb.

Csokonai elissza sohasem volt tanári fizetését*

Csurgónak Rózsija, céda hölgy, mosdatlan vagy, mint a répa föld, hanem az öled, az tiszta tűz, izzasztó kemence, drága szűz! Hej, Vitéz, élj, ha élsz, bölcselektől össze ne asszál! Igyál és jókat – vakarózzál!	Nagy orrnak nagybátyja magvas tag. Rózsím, tán sovány a nagy vastag? Lövök itt százat, s te riszálod? Kushadj, rossz boszorkány, kiszállok. Hej, Vitéz, élj, ha élsz, bölcselektől össze ne asszál! Igyál és jókat – vacsorázzál!
Hántolt fa karónak jó lukba, csodát tesz mélyire jól dugva, próbáld csak, mi könnyen becsúszik, becsúszik, az eszed búcsúzik. Hej, Vitéz, élj, ha élsz, bölcselektől össze ne asszál! Igyál és jókat – nyújtózkodjál!	Hajnaltól zörget a csont Halál, keres a kocsmában s nem talál, nem, mert, jaj, hamu és por vagyok, bozontos kút mélyén porladok. Hej, Vitéz, élj, ha élsz, bölcselektől össze ne asszál! Igyál és jókat – aludjál!

Haragosi*

Kiderült, hogy napjaink követelményeinek nemcsak Arany János *Hamlet*- és Karinthy Frigyes *Micimackó*-magyarítása nem képes megfelelni, de Weöres Sándor *Haragosija* sem, mely a képzelte eredetinek megengedhetetlenül hűtlen fordítása. Az alábbiakban az új, szöveghű és színpadon is jól mondható változatot közöljük.

<i>Gyorsan közlekedik a kis jármű, a vezetője mégsem jókedvű. Tif, töf, duda, töf-töf.</i>	<i>Gyorsan közlekedik és ráz, a kis járművön sok a poggyász. Tif, töf, duda, töf-töf.</i>
<i>Ha elromlik az a jármű, a vezetője gyalog fog járni. Tif, töf, duda, töf-töf.</i>	<i>Ha elveszik az a poggyász, kitör a frász, és állíthatom, lesz nagy gyász. Tif, töf, duda, töf-töf.</i>

Találkozás egy szellemmel*

Attila, lenge szellemek
között is vékonypénzű árva,
vállcsontod fehérén mered
a szégyentől sötét világba.
A fekete talpfákra rogysz,
a csillagok sínére fekszel:
repülsz és mégsem távolodsz –
csak halott vagy, de nem öregszel.
Közelről ismerlek, tudod.
Etus szemében imbolyogtál.
Szerettem unokahugod,
meztelen teste volt az oltár,
melyen lángolva áldozott
a tűzimádó fiatalság.
A család csöndben átkozott,
és félrefordult a rokonság.
Rég kihűlt botrány. Hol van ő?
Ahol vad szerelmem iránta.
Ifjúság, szépség és erő,
akár egy gyulladt fog, kirántva.
Én szemre amúgy megvagyok,
bár rokkant és ötvenöt éves,
de ha csillagom fölragyog
és körötte minden sötét lesz,
és szétrohad bennem e roncs,
a hajdan tigristestű állat,
s lepattan rólam az abroncs,
vendégül láthatnál tenálad,
a se-fönn-se-lenn semmiben,
mely életedben is hazád volt,
hol az igen-nem-nemigen
tengere lüktet, s nincs szilárd pont,
csak az a szakadt, véres ing
testeden, a szárszói csűrben,
míg léket kapva még kering,
majd elsüllyed a Föld az űrben.

Melyben Balassi módján fohászkodik*

Isten szabad ege, madarak serege,
széljárta, tág fényesség –
legfényesebb nekem, aki nagy betegen
az erkélyről nézek szét,
röptében bemérve s szememmel kísérve
egy-egy csapongó fecskét...

Ifjúság, mi lehet e széles föld felett
szebb dolog az ép testnél?
Szándék és mozdulat együtt küzd és mulat,
mint egy hiten két testvér,
s te csak röpködsz, hinta, s könnyen haladsz, mintha
vajba mártott kés lennél.

Későn lett szavam rád, levegős szabadság,
amikor már rég nem vagy,
ha fölkel is napod, sugárzó alakod,
kívül süt csak, *ott benn* fagy;
az idő nagy hamis, mint a szerelem is,
legizzóbb, ha épp elhagy.

Most hívlak hát téged, szabd rám szemmértéked,
megfizettem az árát:
lappangó öregség, bujkáló betegség
orgyilkos törként jár át –
tedd meg hát, hogy híved, fölfoghassam műved
határtalan határát!

Egy rossz kempingszékben ülve, mint az égben
görgő felhőgomolyban,
így beszéltem ahhoz, ki télre nyarat hoz,
s nem tudni, ha van, hol van,
mégis ott van minden szíromban és színben,
s minden halvány mosolyban.